

MUSE ACADEMY
ZWARTE MAGIE

Eerste druk april 2018

© Morgan Blade

© 2018 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Opmaak: Lydia Albadoro

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Foto auteur: Philippe Leysens

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in
enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch,
mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels,
nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

MORGAN BLADE

MUSE
ACADEMY

ZWARTE MAGIE

FANTASY ^ K A B O O K

*Voor mijn mama Brigitte,
Die me grootbracht in een huis vol boeken,
In een wereld vol fantasie en vreemde wezens,
En me in magie liet geloven.*

"Those who don't believe in magic will never find it."

-Roald Dahl-

HOOFDSTUK I

OOST WEST, THUIS BEST

Met een kreun ging ik op het gedateerde tapijt zitten dat onze woonkamer sierde en keek moedeloos naar de wirwar van slierten met kerstlampjes waar ook ik ondertussen in gevangen zat.

‘Leg me nog eens uit hoe het ook alweer precies komt dat we de lichtjes elk jaar moeten ontwarren, ondanks dat we ze met alle zorg van de wereld inpakken?’ vroeg ik mijn vader, die aan het worstelen was met een wel heel ingewikkelde knoop.

‘Dat is één van de vele mysteries van het leven, Imogen.’ Hij draaide de dunne plastic kabeltjes zo voorzichtig mogelijk in zijn handen rond, in de hoop ze te ontwarren zonder dat er al te veel lichtjes zouden sneuvelen.

‘En dan te bedenken dat je hiervoor verlof van de rechtbank hebt genomen.’

Mijn vader, Jonathan Parker, was advocaat. Hij was enkel vrij tijdens de feestdagen en nog nooit, NOOIT, had hij de hele kerstvakantie verlof genomen.

‘En dan te bedenken dat jij hiervoor helemaal terug bent gekomen uit Griekenland,’ antwoordde hij met een knipoog. Oh ja, mijn karakter had ik van hem.

‘Toen ik zei dat jullie moesten wachten met de kerstboom versieren totdat ik terug was, had ik toch wel stilletjes gehoopt dat het opzetten van de boom en de lichtjes al in orde waren,’ sprak ik. ‘Ik ben meer fan van het gedeelte waar de kerstballen boven water komen.’

Als bij toverslag wandelde mijn moeder de woonkamer binnen met een grote doos in haar handen, gelabeld kerstboomdecoratie.

‘Vraag en u zult ontvangen,’ grapte mijn vader.

‘Hangen die lichtjes nu nog steeds niet?’ Mijn moeder zette de doos op de grond en liet haar handen op haar heupen rusten.

‘Knopen.’ Ter demonstratie hief ik een massa van verwarde kabels op.

‘Het is ook elk jaar hetzelfde liedje.’ Ze stapte naar mijn vader toe en griste de knoop waar hij al twintig minuten aan zat te werken uit zijn handen. Het kostte haar welgeteld dertig seconden om de knoop los te maken.

‘Het is duidelijk dat jouw succes te danken is aan mijn vakkundige voorbereidingen,’ was het excuus van mijn vader.

Ze kuste hem op de wang. ‘Tuurlijk schat, wat jij wilt.’

‘Ik hoop dat ik nooit zo klef word als jullie,’ mompelde ik, al druk bezig met een nieuwe knoop.

‘Je hebt onze genen en een vriendje,’ merkte mijn moeder op. ‘Ik vrees dat het onvermijdelijk is.’

‘Nu we het toch hebben over dat vriendje van je...’

‘Pap...’ kreunde ik. Hij deed niets liever dan me plagen met Milo.

‘Hij heeft je toch zeker wel een cadeautje gegeven? Of doen de Engelsen niet aan Kerstmis?’

‘Natuurlijk heeft hij me een cadeautje gegeven,’ antwoordde ik. ‘Een mp3 met een zelfgeschreven liedje.’

‘Hoe lief.’ Mijn moeder sloeg haar wederhelft op de arm. ‘Zie je wel, Jonathan! Onze dochter heeft een goede smaak.’

‘Hou je erbuiten, Moira, dit is iets tussen vader en dochter.’ De speelse knipoog die hij erachteraan gooide, zei me dat hij blij was met mijn vriendje, ook al hadden ze elkaar nog nooit ontmoet.

‘We hebben met heel de groep een kerstfeestje gehouden, enkele dagen voordat we Helikon verlieten voor de kerstvakantie,’ legde ik uit. ‘Het is best raar om een kleine vier maanden met zijn negenen rond te hangen en dan plots weer twee weken alleen te zijn.’

‘Alleen? Tellen wij niet mee dan?’ vroeg mijn moeder met een glimlach.

‘Je weet wat ik bedoel.’

‘Wat ik weet is dat er nog best wat kerstinkopen gedaan moeten worden,’ begon mijn moeder. ‘Ik dacht dat dat wel een leuk karweitje voor jou zou zijn. Geef je de kans om nog eens in L.A. rond te wandelen.’

‘Maar eerst de kerstboom,’ bracht mijn vader me in herinnering. Hij wist dat ik elke kans om te vluchten van de kerstlichtjes met beide handen zou grijpen.

Met een diepe zucht ging ik dus maar verder met het uitdokteren van de onmogelijke puzzel die de kabeltjes voor me vormden. Je zou denken dat dit toch makkelijker zou zijn, na negen puzzels oplossen om goddelijke kracht te krijgen...

‘Geweldige armband trouwens.’ De opmerking van mijn vader verbrak even mijn concentratie. ‘Ook een cadeautje van Milo?’

‘Eh... nee.’ Mijn ogen schoten naar de brede armband uit bruin leder die rond mijn linkerpols was gesept. In het midden ervan glom een zilveren munt waarin de contouren van een veer waren gegraveerd.

‘Het is eigenlijk een vriendschapsarmband,’ loog ik makkelijk. ‘Kaida, Milo, Aeon, Drake, Lexi, Harper, Damian en Cera hebben er ook één. We moesten wat

meer de stoere kant op met het ontwerp, aangezien we met vier jongens in onze groep zitten.'

Ja, ja, ik weet het. Liegen tegen je ouders is fout. Maar wat kon ik anders doen? Ze vertellen dat het eigenlijk een mythisch voorwerp is dat me in staat stelt om goddelijke kracht te gebruiken? Ik dacht het niet.

'Ja, ik kan de jongens moeilijk zien rondlopen met een roze armband met een bedeltje in de vorm van een eenhoorn,' mijmerde mijn moeder.

'Oh, Aeon zou zelfs weigeren om zo'n armband te dragen. En Lexi. En Cera. En ik. De enige die het maar wat graag zou overwegen is Kaida.'

'Dat is het origami meisje, toch?' gokte mijn vader. 'Of was dat degene met een kledingkast zo groot als de Noordpool?'

'Origami,' bevestigde ik. 'Cera is degene met de kledingkast.'

'Dan heb ik toch liever een dochter die haar geld in boeken investeert,' zei mijn moeder. Ze werkte als verkoopster in een boekenwinkel, wat zowat haar droombaan was. Laten we maar zeggen dat ik mijn literaire aanleg van haar heb.

'Hoe gaat het eigenlijk in de winkel?' vroeg ik. 'Het is al zo lang geleden dat ik daar ben geweest. Vroeger kwam ik je minstens twee keer per week opzoeken.'

'Het is best druk,' gaf mijn moeder toe. 'Het is niet meer gewoon boeken verkopen. De laatste tijd investeert de winkel nogal veel tijd en geld in promoties. Posters van de nieuwste boeken, aangepaste mails naar de voorkeuren van de klant, schrijvers die hun boeken komen promoten en signeren. Zo is er toevallig een event vandaag. Een schrijfster komt signeren. Wat was haar naam ook alweer... Ik kan het wel honderd keer zeggen. Komaan Imogen, jij weet wel

wie ik bedoel. Ze heeft dat boek over de schorpioen geschreven.'

'Bedoel je Delphine Oracle?' vroeg ik voorzichtig.

'Ja, dat is ze. Best een aardige vrouw, van wat ik heb gehoord. Naar het schijnt had ze maar één echte voorwaarde en dat was dat we geen stoel voor haar mochten neerzetten. Blijkbaar neemt ze overal waar ze gaat haar eigen driepikkel, een krukje met drie poten, mee. Dat zal zeker beter zitten tijdens ellenlange signeursessies.'

'Ja, dat zal de reden wel zijn.' Ik beet op mijn lip om niet in lachen uit te barsten. Het Orakel van Delphi op een driepikkel. Natuurlijk.

'Een vreemd volkje hè, die schrijvers?' Mijn vader keek me speels aan.

'Of ben jij het die te normaal is, pap?' grijnsde ik.

'Je vader, normaal?' herhaalde mijn moeder. 'Laat me niet lachen!'

'Hé, jij bent dus wel degene die met mij is getrouwd,' bracht hij haar in herinnering. 'Wie is er dan de gek van de twee?'

En zo ging het geplaag tussen mijn ouders verder en realiseerde ik me plots hoe erg ik mijn thuis had gemist.

De zon die op me neerscheen maakte het aangenaam warm terwijl ik door de winkelstraten van L.A. wandelde. Het enige waar wij last van hadden rond deze tijd van het jaar was een lichte regenbui zo nu en dan. Niets wat een licht en waterdicht jasje niet kon oplossen.

Het doel dat het hoogst op mijn lijstje stond, was natuurlijk een cadeautje kopen voor mijn ouders. Voor pap was mijn keuze snel gemaakt: een pen met als

gravure zijn naam. Voor mam lag het iets moeilijker. Oké, ze deelde mijn passie voor boeken, dus het type cadeau lag al vast. Ik had alleen geen enkel idee welke titels ze de voorbije vier maanden had aangeschaft en dus ging ik maar voor de veilige optie: een boekenbon. Het belletje boven de deur van de boekhandel rinkelde vrolijk toen ik mijn moeders werkplek binnenstapte.

‘Kijk nu eens wie er besluit om nog eens op bezoek te komen!’ klonk een geamuseerde stem van achter de kassa. ‘Ik dacht al dat je ons had ingeruild voor al die chique boekenwinkels in Griekenland.’

Ik glimlachte naar de vrouw die achter de toonbank stond. De jonge dertiger droeg haar blonde haren in een hoge paardenstaart en haar lichtgroene ogen glommen achter haar brillenglazen. Op het witte hemd dat ze droeg hing een naamplaatje dat verried dat haar naam Liza was.

‘Ben je gek?’ Ik glimlachte toen ik de toonbank naderde. ‘Ik zou jullie nooit bedriegen met een andere boekenwinkel. Dit is mijn tweede thuis.’

‘Je tweede thuis heeft wel wat veranderingen ondergaan terwijl je weg was.’ Liza kwam achter de toonbank vandaan om me een knuffel te geven.

‘Het was nodig,’ gaf ik toe toen we elkaar weer loslieten. ‘De winkel begon te voelen als een oude bibliotheek met waterschade.’

Liza lachte kort, maar gaf me gelijk.

‘Hoe graag ik ook wil geloven dat je helemaal naar hier bent gekomen om me te bezoeken, ik heb het gevoel dat er nog een reden is.’

‘Kerstcadeau voor mama,’ vertelde ik haar. ‘Ik moet het echter op safe spelen dit jaar, dus...’

‘Boekenbon?’

Ik kon enkel knikken als antwoord.

Liza nam haar plaats weer in achter de toonbank en begon aan al het papierwerk dat bij het cadeautje kwam kijken. Het viel me in de tussentijd op dat er best wat volk over de vloer kwam.

‘Komen die mensen allemaal voor Delphine Oraque?’ vroeg ik.

‘Ja, voor de promostunt voor haar nieuwste boek De vloek van de scorpioen. Het is goed voor de zaken. De mensen willen een handtekening, en komen dan in de verleiding om nog iets te kopen.’

‘Ik las dat het boek al maandenlang in de top tien staat.’

‘Klopt. In de zomervakantie was het hier een gekte van jewelste omdat iedereen dat boek wilde,’ zei Liza. ‘Heb jij het al gelezen?’

‘Nee, nog niet. School was tot nu toe best wel... druk.’

‘Mocht je ooit tijd vinden, het is echt een aanrader,’ verzekerde ze me. ‘Het gaat over een meisje dat verliefd wordt op een jongen, maar haar tweelingbroer mag hem niet omdat hij bang is dat zijn zus de jongen overal ter wereld zal volgen en hem in de steek zal laten. Dus de broer zoekt raad bij duistere krachten en stuurt een demon die de vorm aanneemt van een immense scorpioen achter het koppel aan om de jongen te doden, waarop de twee geliefden op zoek gaan naar een manier om de scorpioen te doden.’

‘Dat klinkt bekend.’ Ik fronste en zocht mijn hele geheugen af. Waar had ik dat verhaal eerder gehoord?

‘Oh, dat kan best, aangezien je nu in Griekenland vertoeft.’ Liza keek niet eens op van haar schrijfwerk. ‘Oraque heeft haar verhaal gebaseerd op een Griekse mythe. Die van Artemis die verliefd werd op de menselijke Orion. Apollo vond hem te min voor zijn zus of zoiets.’

Maar natuurlijk. Net wanneer je denkt dat je de Griekse mythologie even bent ontvlucht, bots je er met je neus recht op.

‘Weet je, je hebt me best wel nieuwsgierig gemaakt,’ zei ik. ‘Ik ga het boek aanschaffen.’

‘Dan moet je hem zeker laten signeren!’ stelde Liza vrolijk voor. ‘Ze is hier nu toch.’

‘Och, waarom ook niet? Ik ben zo snel mogelijk terug.’ Ik rukte mezelf los van de toonbank en ging naar de achterkant van de winkel, waar een kleine mensenmassa rond een tafel troepte. In plaats van in de drukte te duiken, hield ik halt bij de display waar kopieën van De vloek van de scorpioen in een piramidevorm waren uitgesteld, met een tiental exemplaren op hoopjes aan de voet ervan.

Voorzichtig pakte ik een boek dat er niet voor zou zorgen dat de hele display in elkaar zou vallen. Mijn ogen gleden over de achterflap en ik ontdekte dat Liza een nogal nauwkeurige samenvatting van het verhaal had gegeven.

Langzaam keek ik over de bovenkant van het boek in de richting van de signeertafel om een glimp van de mythologische schrijfster op te vangen.

Voor het menselijk oog leek Delphine Oraque een gewone jonge, creatieve vrouw die eindelijk haar doorbraak had gevonden in de jeugdliteratuur. Haar lange, roodbruine haar droeg ze in een vlecht die een vissengraat weerspiegelde en bijeen werd gehouden door een goudkleurig elastiekje. Boven op haar hoofd droeg ze een gouden diadeem en aan haar oren bungelden goudkleurige oorbellen in de vorm van regendruppels. De goudbruine ogen van het Orakel volgden de beweging van haar pen terwijl ze met een glimlach een handtekening plaatste op de beginpagina

van haar boek. Ze gaf vervolgens het boek aan een meisje van een jaar of dertien die het meteen tegen haar borst drukte alsof het haar kostbaarste bezit was. Zodra het publiek dat voor Delphine was gekomen weer verdween, stapte ik naar voren. ‘Sorry, ik heb nog niet de kans gehad om het te lezen.’ Ik legde het boek op de tafel. ‘Mijn leven was de laatste paar maanden nogal hectisch.’

Het Orakel glimlachte toen ik de armband rondom mijn pols niet al te subtiel in haar gezichtsveld hield.

‘Een muzette en dan nog eentje van de Negen,’ mompelde ze. ‘Het moet vandaag mijn geluksdag zijn.’ ‘Delphine Oraque. Of mag ik het Orakel van Delphi zeggen? Het is een eer je te ontmoeten.’

‘Houd het maar gewoon op Delphine.’ Ze zette de punt van haar pen op de voorste pagina voordat ze een elegante krabbel in mijn boek zette. ‘Als gewone mensen het woord “orakel” horen, denken ze meteen dat ik de toekomst kan voorspellen.’

‘Maar dat doe je toch ook?’

‘Nee, ik voorspel niet de toekomst,’ verbeterde ze me. ‘Ik zie gewoon dingen. Dingen die op het punt staan te gebeuren als er niets aan wordt gedaan. Dingen die vermeden moeten worden.’

‘Zoals een sirenenaanval op Helikon?’

Delphine lachte breed.

‘Ja, ik had al opgevangen dat één van mijn Delphi boeken de drukpers had gehaald,’ antwoordde ze. ‘Sorry voor de rijmende raadseltjes waarin de opdrachten kwamen. Als je gezegend bent met het Zicht, dan staat in de kleine lettertjes van het contract dat je enkel in rijmvorm kan zeggen wat je gezien hebt.’

‘Ze vielen best wel mee,’ suste ik haar. ‘Ik bedoel, we hebben de school gered van de sirenen. Dat was de bedoeling van de hele dichtbundel, toch?’

‘Dat was het zeker.’

‘Gewoon uit nieuwsgierigheid... Wist je dat Jura eigenlijk het gevecht zou beslissen en niet wij?’

Het Orakel grijnsde. ‘Goh, nee.’ Het sarcasme in haar stem was duidelijk hoorbaar. ‘Het feit dat één van de opdrachten jullie pad deed kruisen met dat van Jura was compleet toevallig.’

‘Zo toevallig als jij en je driepikkel?’

‘Ja, dat was ook een extra clause in mijn contract,’ vertelde ze me. ‘Het Orakel van Delphi moet altijd gezeten zijn op een driepikkel. Al ga ik op een stoel of barkruk zitten, op het moment dat mijn achterwerk een zitvlak raakt, verandert het in een driepikkel.’

‘En omdat je die goocheltruc van Apollo niet uit wilt leggen aan de nietsvermoedende mensen, probeer je de magie een stap voor te zijn door je eigen driepikkel overal mee naartoe te nemen. Slim.’

‘Dank je. Zelfs voor in de auto heb ik een rond zitvlak met drie pootjes van elk een halve centimeter die ik op de gewone stoel moet leggen.’ Ze bood me het nu gesigioneerde exemplaar van De vloek van de schorpioen weer aan.

Op het moment dat ik het aannam, raakten mijn vingers haar huid, waarop haar goudbruine ogen leken op te lichten. Haar lippen openden zich enkele millimeters en zogen een grote hap lucht naar binnen.

Delphine liet het boek los en nam zonder een woord te zeggen het servetje dat bij haar meeneemkoffie zat. Op het witte papier liet ze woorden uit haar pen bloeden zonder ernaar te kijken, want haar nu puur gouden ogen keken naar iets in de verte.

Haar trance duurde een minuutje of twee.

‘Er is iets dat je moet weten over Griekse mythologie, Imogen,’ sprak ze toen zacht.

Ik fronste. Ze had me bij mijn naam genoemd, terwijl ik haar die nooit had verteld. Wist het Orakel echt alles?

‘Niets gebeurt toevallig. Jammer genoeg geldt dat ook voor onze ontmoeting hier in deze gezellige boekenwinkel.’

Ze gaf me het servetje, dat nu besmeurd was met woorden in zwarte inkt.

‘Ik moet gaan,’ excuseerde ze zichzelf.

Verbaasd keek ik toe hoe ze alles netjes inpakte en vervolgens met tas en driepikkel onder de arm afscheid nam van Liza achter de toonbank.

Het duurde even voor het mysterieuze servetje weer mijn gedachten binnendrong. Mijn reactie bij het lezen van de woorden die het Orakel had neergepend was een diepe zucht.

*Een ziel wordt getrokken in het duister,
door belovend en dromerig gefluister.
Het hart is sterk maar de geest is zwak.
De ziel zal gekend zijn als degene die het zegel verbrak.
Ze zullen zijn met vijf van magisch bloed,
dat door haat en wraak is beïnvloed.
Vuur, water, lucht, aarde en geest.
In het verleden werden ze al eens gevreesd.
Moeder Aarde raakt van slag,
bij het aanbreken van hun nieuwe naamdag.
En dit is slechts de voorbode
van de hele wereld die nu rekent op de menselijke
goden.*

Net nu ik dacht dat we wel genoeg voorspellingen hadden gehad voor een jaar...

HOOFDSTUK 2

DE KERSTMAN GAAT PINGPONGEN

Toen ik klein was, probeerde ik altijd wakker te blijven tijdens de nacht van vierentwintig op vijfentwintig december. Ik hoopte altijd de Kerstman te betrappen met zijn zak vol cadeautjes, gewoon om te vragen of ik eens een ritje in zijn slee mocht maken.

Opblijven lukte natuurlijk nooit, dus wanneer de vroege kerstzon dan door mijn slaapkamerraam scheen, sprong ik uit bed en tuimelde haast de trap af om zo snel mogelijk de woonkamer te bereiken. En ja hoor, elk jaar opnieuw lag de voet van de boom bezaaid met kleurrijke pakjes, waarvan de jasjes niet lang leefden dankzij mijn snelle en vakkundige kinderhanden.

Vanaf mijn negende begonnen de kerstochtenden nooit voor tien uur. De reden was niet ver te zoeken. De magie rond de Kerstman was gaan liggen, want nu wist ik eindelijk hoe die jolige man in het rood altijd precies leek te weten wat ik wilde.

Toen ik voor de zestiende keer in mijn leven de trap af slenterde op kerstochtend, weerklonken de zachte melodieën van kerstklassiekers al zacht door het huis.

Nog geen vier dagen geleden had ik het Orakel van Delphi voor het eerst ontmoet, wat me een nieuwe onheilspellende voorspelling had opgeleverd.

Mijn eerste gedachte toen was: Ik moet de anderen waarschuwen! Maar die gedachte verdween nog diezelfde seconde, toen de kerstlichtjes in de etalages

hypnotiserend naar me knipperden. Het was Kerstmis. Het eerste moment in vier maanden dat niet alleen ik, maar ook mijn vrienden doorbrachten met hun familie. Wie was ik om dat moment te verpesten met een Skype-belletje dat zei: “Jongens, de wereld zal vergaan volgens het Orakel van Delphi!”?

Trouwens, waarzeggerij is geen exacte wetenschap. Ze zat er waarschijnlijk naast.

Met de herinnering aan de voorspelling zoemend als een irritante bromvlieg in mijn achterhoofd, stapte ik uiteindelijk de woonkamer binnen om te worden omarmd door mijn vaders enthousiasme. Samen walsten we met precisie tussen de meubelstukken door, terwijl de tekst van de grijsgedraaide liedjes van het winterseizoen van onze lippen vielen.

‘Ik denk dat de hele straat nu ook wakker is, waarvoor dank.’ Mijn moeder kwam glimlachend de kamer binnen met in haar handen een plateau waarop ze drie mokken met chocolademelk balanceerde. ‘Dus, wie is er klaar voor cadeautjes?’

Haar vraag wakkerde het innerlijke kind in mijn vader blijkbaar aan, aangezien hij nog enthousiaster leek dan ik. We lieten hem dan ook maar beginnen.

Hij koos het rechthoekige pakje dat was omhuld met donkergroen papier en een rood lint en begon zijn autopsie. Oh zo voorzichtig prutste hij de stukjes plakband los, alsof hij bang was dat het papier zou scheuren.

‘In godsnaam, Jonathan,’ zuchtte mijn moeder. ‘Het is een stuk papier, geen Chinees porselein!’

‘Ik waardeer gewoon de creatie,’ verdedigde hij zijn methode.

‘Van inpakpapier?’

Mijn vader keek hulpzoekend naar mij. Jammer genoeg voor hem was ik ook geen voorstander van zijn tijdrovende methode van uitpakken.

‘Inpakpapier is in feite op de wereld gezet om op het einde van zijn leven verscheurd te worden,’ zei ik. ‘Ga ervoor pap. Geef dat stukje papier een waardig afscheid.’

Met een diepe zucht trok hij het groene papier weg, onder applaus van mijn moeder en mij. Hij tilde de goudkleurige pen waarin zijn naam was gegraveerd op en bewonderde hem in de flikkerende weerkaatsing van de kerstlichtjes. ‘Hij is prachtig.’

‘Je moet er Imogen voor bedanken,’ vertelde mijn moeder hem. ‘Je weet dat ik je pennenslaving nooit zal aanmoedigen.’

‘Exact waarom ik een dochter heb genomen.’ Hij gaf me een plagende knipoog voor hij me naar zich toe trok en een zoen op mijn wang plaatste.

‘Paaaaaaap!’ klaagde ik, terwijl ik de sporen van speeksel met de mouw van mijn shirt wegwreef. ‘Doe toch niet zo klef!’

‘Oh sorry, ik was vergeten dat alleen Milo dat nog mag doen.’ Zijn commentaar leverde hem een stoot tegen zijn schouder op van mij, tot groot amusement van mijn moeder.

Het verscheuren van papier – ja, we hadden papa bekeerd – ging verder en leverde een prachtig bewerkte brievenopener op, voor pap van mam, de boekenbon die ik voor mam had gekocht en een flesje parfum van pap voor mam. En toen was het mijn beurt.

‘Het is eigenlijk een set.’ Mijn moeder overhandigde me een vierkant doosje met een lichtpaars omhulsel van inpakpapier.

‘En ik heb het uitgekozen,’ ging mijn vader trots verder toen hij me een iets groter doosje gaf dat was ingepakt in hetzelfde paarse papier.

Enkele scheurende seconden later keek ik neer op twee zwarte doosjes die elk in het zilver het logo van een juwelier droegen. Het kleine doosje verborg een duo zilveren oorbellen die gevormd waren als veren. In het grotere doosje zat een zilveren ketting met dezelfde veer.

‘Nooit gedacht dat je het in je had, pap,’ complimenteerde ik hem met zijn keuze, wat hem nog meer deed stralen.

‘Hier, laat mij je even helpen.’ Mama nam de ketting uit zijn doosje en hing het juweel rond mijn hals.

Zilver en een pyjama gaan niet echt samen. Je kan het Cera vragen als je me niet gelooft. Maar het was Kerstmis, dus voor één keer kwam ik ermee weg.

Met een lekker ontbijt, een uitgebreide lunch en een goed gevuld menu als avondeten achter de kiezen, was het niet al te moeilijk voor me om die avond in slaap te vallen. De overdaad aan eten had me sloom en slaperig gemaakt. Als er niet een reeks kerstfilms op tv was geweest, had ik mijn bed al opgezocht rond negen uur. De slaap overviel me zodra mijn hoofd het kussen raakte.

Het was koud en de straatlichten wierpen een zachte schijn over de grond, die glom dankzij de smeltende sneeuw. Mijn blik werd naar een leegstaand gebouw getrokken aan het einde van de straat. Gemompel bereikte mijn oren en langzaam maar zeker vestigde mijn blik zich op het silhouet van een persoon in het duister. Weggedoken in een hoek van de bouwvallige

kavel zat een jongen die niet ouder dan ik kon zijn. Zijn blauwe ogen fonkelden dankzij de vlammen van het kleine vuurtje dat hij brandend hield in een soort vuurkorf. Ook een aantal tekeningen op de muren werden door het beperkte licht zichtbaar. In krijt was een skeletversie van het spreekwoord “horen, zien en zwijgen” getekend op de grauwe betonblokken. Het was eigenlijk de enige tekening die ik duidelijk kon zien.

‘Hou op,’ fluisterde hij. ‘Hou alsjeblieft op.’

Zijn stem was smekend, gebroken.

‘Het is de waarheid, en je weet het,’ weerklonk een vrouwelijke stem.

Ik probeerde uit alle macht de spreker te lokaliseren, maar zonder succes.

‘Kijk toch om je heen, jongen!’ snauwde de stem.

‘Achter alle ramen branden vrolijke lichtjes en wordt feestgevierd met de hele familie. Iedereen lacht, pakt pakjes uit en kruipt vervolgens in zijn warme bed. Niemand geeft om een freak zonder familie.’

‘Laat me met rust.’ De jongen probeerde meer warmte te vinden door dieper in zijn zwarte jas te kruipen.

‘Maar ik kan je helpen,’ beloofde de stem hem. ‘Ik kan je vertellen wat er met je ouders is gebeurd. Dat is wat je het liefst van al wilt weten, toch?’

De jongen keek me recht aan, maar zag me niet. Ik was onzichtbaar in deze droom. Alleen daar om te aanschouwen, niet om te beleven.

‘Kende... Kende je mijn ouders?’ stamelde hij.

‘Niet persoonlijk,’ gaf de stem toe. ‘Maar ik weet wat er met ze gebeurd is. Ik heb de fluisteringen gehoord.’

‘Vertel het me dan,’ zei hij. ‘Alsjeblieft.’

‘Oh nee, jongen. Dat is niet hoe het werkt. Als jij iets van mij wilt, dan moet jij eerst iets voor mij doen. Voor wat hoort wat, dat weet je toch wel?’

‘Wat heb ik dat jij zou willen?’

‘Het juiste bloed,’ luidde het antwoord. ‘Doe het maar jongen. Bevrijd mij en mijn zusters.’

Mijn adem stakte in mijn keel toen de blauwe ogen van de jongen plots spookachtig groen oplichtten.

‘Ik zal het proberen,’ prevelde hij, voor alles zwart werd.

Happend naar adem schoot ik rechtop in mijn bed, terwijl hevige regen tegen het glas van mijn slaapkamerraam sloeg. In de verte klonk een luide donderslag, gevolgd door een flits van hemels licht. De regen werd harder en harder en...

‘Aaah!’ Een gil verliet mijn keel toen het glas van mijn raam in duizenden stukken uiteenspatte dankzij de grote hagelbollen die uit de lucht vielen. En met groot bedoel ik dat ze de grootte van pingpongballen hadden.

De deur van mijn kamer vloog open en mijn gealarmeerde vader trok me met zich mee de gang in. Hij leidde me blindelings tot in de kelder, waar mijn moeder al druk bezig was met het uitklappen van de veldbedden.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik in paniek.

‘Geen zorgen, het is maar een hagelstorm,’ probeerde mijn vader me te kalmeren. ‘Een hele hevige. Maar hier zijn we veilig.’

‘Je moet het positief bekijken,’ stelde mijn moeder voor. ‘Kerstmis in de kelder, het is eens wat anders.’

Ik slikte hard en ging op één van de veldbedden zitten, met een deken rond mijn schouders.

Buiten bleven de ijzige pingpongballen uit de lucht vallen, elk van hen erop uit om schade aan te richten. Het geluid van het breken van glas en ijs dat de grond raakte werd al snel vergezeld door autoalarmen die door de nacht weerklonken.

Terwijl mijn vader iets mompelde over de verzekering, zag ik alleen maar een duo van spookachtige groene ogen voor me.

‘We hebben er een helse nacht op zitten, nietwaar Barbara?’ De mannelijke nieuwslezer draaide zich naar zijn collega terwijl mijn ouders en ik al druk in de weer waren met bezems en stoffer en blik.

‘Zeker weten, Ken,’ ging ze akkoord. ‘L.A. werd verrast door een hevige hagelstorm die alles vernielde wat op zijn pad lag.’

Het beeld werd gevuld door een live opname van een helikopter die boven de straten van L.A. vloog. De ravage was enorm. Auto’s waren gedeukt, slechts enkele ramen hadden de stormachtige nacht overleefd, bomen waren omvergewaaid. Er zaten zelfs putten in het wegdek die door de inmiddels gesmolten projectielen waren achtergelaten.

‘Het noodweer werd niet voorspeld en het hele fenomeen is een waar raadsel voor de weerdeskundigen,’ ging Barbara verder. ‘En we waren niet alleen in onze kerstnachtmerrie. Over de hele wereld was het een zeer bewogen nacht.’

Het scherm flikkerde met beelden van diverse plaatsen waar de straten blank stonden, een vulkaan was uitgebarsten, een sneeuwstorm had plaatsgevonden...

‘Is dit het einde van de wereld of is de Kerstman gewoon een fervente pingponger? Laat je mening weten via onze site.’ In het beeld naast Ken verscheen het

webadres van de nieuwssite met erboven een plaatje van de Kerstman die aan het pingpongen was met de Paashaas. ‘In ander nieuws...’

Mijn moeder drukte op het rode knopje van de afstandsbediening en legde de media zo het zwijgen op. ‘De doemdenkers zullen wel haastig aan het hamsteren geslagen zijn,’ mijmerde ze. ‘Niet dat ik denk dat een ondergrondse bunker je veel zal helpen wanneer de wereld echt zou vergaan.’

‘De natuur slaat terug,’ zei mijn vader. ‘Maar wat wil je? We breken onze hele planeet af. Natuurlijk raakt de natuur dan van slag.’

‘Moeder Aarde raakt van slag bij het aanbreken van hun nieuwe naamdag.’ Het zinnetje uit de profetie die het Orakel van Delphi me had gegeven viel in een fluistering van mijn lippen.

‘Wat zei je, liefje?’

‘Oh, niets speciaals,’ antwoordde ik snel. ‘Gewoon, dat ik mijn vrienden maar eens moet bellen om te horen of ze in orde zijn.’

‘Goed idee,’ knikte mijn moeder. ‘Ik ga ook eens naar Liza bellen om te polsen.’

‘En ik naar de verzekering,’ mompelde mijn vader.

Met de opruiming van de schade gestaakt, snelde ik naar mijn kamer.

Het gebroken glas van het raam was al netjes opgeruimd. Er was een houten plank over het gapende gat in de gevel getimmerd als tijdelijke oplossing.

Mijn laptop was gelukkig ongedeerd gebleven. Zonder te aarzelen startte ik hem op en opende Skype. Tot mijn opluchting zag ik dat iedereen online was.

Voor ik de kans kreeg om zelf een groepsgesprek te starten, werd ik er voor eentje uitgenodigd door Aeon.

‘Oké, Imp is ook online!’ juichte Drake. ‘Milo was al lichtjes aan het flippen.’

Ik glimlachte bij het zien van mijn vriendje die zijn groene ogen rolde op het scherm.

‘Sorry dat ik laat ben,’ antwoordde ik. ‘Had het een beetje druk met de rommel opruimen die een ongewone hagelstorm heeft achtergelaten.’

‘Ongewoon?’ Aeon wiebelde zenuwachtig heen en weer op de schoot van haar tweelingbroer. De rode punten in haar haar leken op dansende vlammen door de schommelende beweging.

‘De hagelbollen hadden dezelfde afmetingen als een doorsnee pingpongbal,’ legde ik uit. ‘Er zijn nogal wat ramen gesneuveld.’

‘Nu we het toch over ongewoon weer hebben,’ begon Harper en hij veegde het zweet van zijn donkere voorhoofd, ‘hier in New York hoort het koud te zijn, met kans op sneeuw in de lucht. In plaats daarvan zijn we dit jaar getroffen door een hittegolf die zo extreem was dat het asfalt weer vloeibaar werd en bomen en struiken spontaan in brand vlogen.’

‘Hier in Bondi vieren we normaal Kerstmis op het strand bij een dertigtal graden,’ vulde Drake aan. ‘Alles begon goed en veelbelovend, maar we werden verrast door een storm die golven met zich meebracht van zes meter en hoger.’

‘Bij ons was het tsunamialarm,’ vertelde Lexi vanuit Hawaï.

‘Laat ik zeggen dat wij meer dan genoeg regen hebben gezien voor een tijdje,’ zei Aeon. ‘Rond een uur of tien gisterenavond is het hier in Engeland zo hevig gaan regenen...’

‘...dat de straten blank staan,’ vulde Milo zijn tweekingzus aan. ‘In Londen staat de Thames op zijn hoogste punt ooit.’

‘Klinkt bekend,’ mompelde Kaida. ‘Hier in Tokio zijn er zelfs mensen die op rubberen opblaasbootjes door de straten roeien.’

‘Nou, mij zal je nooit meer horen zeggen dat er niets te beleven valt in Parijs.’ Cera volgde het gesprek zoals gewoonlijk al nagelvijslend. ‘Een tornado bedreigde vannacht de Eiffeltoren. Een tornado. In Parijs. Wat klopt er niet in dit plaatje?’

‘Heel Italië ligt begraven onder een dik pak sneeuw,’ besloot Damian. ‘Dit zijn extreme weersomstandigheden die geen enkele weerdeskundige kan verklaren.’

‘Een weerdeskundige niet zozeer...’ begon ik, ‘maar ik weet wel wat er aan de hand is.’

‘Hoe bedoel je, Imogen?’ Kaida boog zich nieuwsgierig dichterbij haar computerscherm, waardoor haar korte zwarte lokken over haar oren vielen en haar bleke gezicht kietelden.

‘Een paar dagen geleden had ik het genoeg om niemand minder dan Delphine Oraqle te ontmoeten tijdens een signersessie,’ zuchtte ik. ‘Ze heeft me meer gegeven dan alleen een handtekening.’

‘Wat?’ wilde Harper weten. ‘Een voorspelling?’

Ik knikte zwakjes.

‘Het is Kerstmis, jongens,’ ging ik verder. ‘We hebben net een heel semester gevuld met mythologisch drama achter de rug. Ik dacht... Ik dacht dat we op zijn minst twee weken zonder al dat gedoe verdienden.’

‘Relax Imp, we zijn niet boos op je,’ verzekerde Drake me. ‘Toch jongens?’

De rest schudde het hoofd.

‘Imp, wat zei de voorspelling?’ vroeg Milo.

‘Een ziel wordt getrokken in het duister, door belovend en dromerig gefluister.’ Ik las de tekst van het servetje af. ‘Het hart is sterk maar de geest is zwak. De ziel zal gekend zijn als degene die het zegel verbrak. Ze zullen zijn met vijf van magisch bloed, dat door haat en wraak is beïnvloed. Vuur, water, lucht, aarde en geest. In het verleden werden ze al eens gevreesd. Moeder Aarde raakt van slag, bij het aanbreken van hun nieuwe naamdag. En dit is slechts de voorbode van de hele wereld die nu rekent op de menselijke goden.’

‘De menselijke goden,’ citeerde Lexi. ‘Dat zijn wij, toch? Menselijke dragers van goddelijke kracht.’

‘Als dat zo is, dan wil dat zeggen dat wij het enige schild van de mensheid zijn tegen deze magische kracht,’ besepte Milo.

‘En de extreme weersomstandigheden zijn het eerste teken dat deze kracht actief is,’ gooiden Cera in de groep.

‘Er is nog iets,’ onderbrak ik het gesprek. ‘Vannacht, voor de hagelstorm begon, heb ik raar gedroomd.’

‘Zeg alsjeblieft dat het niet ging over een jongen met gloeiende groene ogen.’ Kaida had haar woorden gefluisterd, maar toch had iedereen haar gehoord.

‘Hoe weet...’ begon ik.

‘We hebben waarschijnlijk allemaal over hem gedroomd,’ bedacht Damian en hij haalde een hand door zijn korte zwarte haren.

‘Jongens, ik heb hier geen goed gevoel over,’ sprak Lexi. ‘Als mijn liefde voor paranormale series me iets heeft geleerd, is het wel dat het feit dat de profetie het heeft over een groep van vijf en dan de vijf elementen opsomt, maar één ding kan betekenen. Het gaat hier om heksen.’

‘Oh, in dat geval weet ik wel enkele manieren om ze te verslaan!’ Drake begon enthousiast op zijn vingers te tellen. ‘We kunnen een emmer water over ze heen smijten zodat ze smelten, torpedo’s op ze afvuren of een huis op ze gooien! Je weet wel, zoals in The Wizard of Oz.’

‘Ik vrees dat het niet zo makkelijk zal zijn,’ mompelde ik.

‘Sinds wanneer is gooien met een huis makkelijk?’ vroeg de Australiër zich af, waarop we allemaal moesten lachen.

‘Ik stel voor dat we voor nu gewoon onze ogen openhouden en wachten met dit alles te onderzoeken totdat we terug op Muse Academy zijn,’ stelde Damian voor. ‘De sneeuw is hier al aan het smelten, dus ik denk niet dat onze terugreis naar Helikon wordt bedreigd.’

‘Dat denk ik ook niet,’ ging Milo akkoord. ‘De voorspelling van Delphi zei dat Moeder Aarde alleen van slag zou zijn op de “nieuwe naamdag” van deze bedreiging. Aangezien we allemaal hetzelfde hebben gedroomd en het weer over de hele wereld serieus in de war was afgelopen nacht, denk ik dat het veilig is om aan te nemen dat onze nieuwe vijanden toen opnieuw herboren zijn.’

‘Geen reden dus voor een nieuw ritje in de achtbaan der apocalyptische weeromstandigheden,’ concludeerde ik.

‘En toch wil ik dat jullie mij nu allemaal beloven om voorzichtig te zijn,’ zei Kaida. ‘Het is nog een goede week voor we elkaar terugzien op Helikon en er kan veel gebeuren in een week.’

‘Zoals Damian zei, vanaf nu houden we onze ogen goed open en zodra we iets vreemds opmerken, contacteren we de rest,’ zei Lexi.

En met die strategie in ons achterhoofd beëindigden we ons gesprek.